

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.351 van 2 mei 2013
in de zaak A. 205.116/XIV-34.282**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hannes Vervenne
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Congresstraat 49
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.377 van 27 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8643 van 14 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hannes Vervenne, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen op 29 augustus 2008 België binnen en verklaart zich op 7 oktober 2011 een derde maal vluchteling. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 december 2011 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 januari 2012 stelt de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 april 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Hij citeert het antwoord in het bestreden arrest op zijn eerste middel en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een nieuwe beoordeling van zijn asielaanvraag maakt die in de plaats van de aanvankelijk bestreden beslissing komt. De nieuwe beoordeling betreft volgens de verzoeker het volgende:

“Bovendien wordt in het arrest van de Raad gewezen op het feit dat hij anno 2010 in de mogelijkheid moe(s)t zijn concreet en precies aan te geven wat er met zijn beroep tegen de beslissing van de Algemene Rechtbank is gebeurd. De Raad achtte het ongeloofwaardig dat verzoeker geen stuk (lees vonnis) kon voorleggen in verband met zijn beroep in het land van herkomst en nog minder dat hij geen kennis had van een veroordeling terwijl zijn advocaat hem vertegenwoordigde tijdens de hangende procedure in Iran.

Verzoeker laat ook thans na te verklaren waarom hij anno 2010 geen kennis had van de veroordeling of het vonnis niet kon voorleggen terwijl het dateert van 30 september 2009.

Waar verzoeker wijst op de ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade aangezien het vonnis verzoeker veroordeelt tot het afhakken van ledematen herhaalt de Raad dat het voorgelegde vonnis weliswaar nieuw is in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werd gebracht, maar dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de veroordeling in het vonnis betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag of feiten die niet reeds grondig werden onderzocht en beoordeeld door de asielinstanties.”.

De verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet te buiten gaat.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6. Het middel heeft, evenals de kritiek van de verzoeker in zijn eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het antwoord daarop in het bestreden arrest, enkel betrekking op het door de verzoeker als nieuw gegeven in de zin van

artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorgelegde vonnis van de revolutionaire rechtbank van Shiraz van 30 september 2009.

Volgens de aanvankelijk bestreden beslissing vormt dat vonnis geen nieuw gegeven in de zin van het voornoemde artikel 51/8 omdat “betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen”.

In het bestreden arrest worden de vereisten voor de toepassing van het meergenoemde artikel 51/8 uiteengezet en wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht zijn beoordeling niet in de plaats van de overheid kan stellen doch enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoeker het motief van de aanvankelijk bestreden beslissing niet weerlegt door de loutere bewering dat hij het vonnis niet eerder kon bekomen en niet eerder kon voorleggen. Op grond van (onder meer) de thans in het middel geciteerde motieven besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het motief dat de verzoeker het kwestieuze vonnis reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen had kunnen neerleggen, niet kennelijk onredelijk is. Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins zijn in artikel 39/2, § 2, vastgelegde marginale toetsingsbevoegdheid als annulatierechter overschreden. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op.

Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door te stellen dat de in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bedoelde “laatste fase van de procedure” te dezen 7 juni 2011 is, zijnde de datum van de niet in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag, de ratio legis van de wet miskent vermits het woord “procedure” refereert naar het grondheidsonderzoek van een asielaanvraag. De woorden “na de laatste

fase” lijken dit te bevestigen omdat er enkel bij het gegrondheidsonderzoek meerdere fasen zijn, met name bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens de verzoeker kan 7 juni 2011 niet als datum van de laatste fase van de procedure worden beschouwd omdat de asielaanvraag toen niet in overweging werd genomen terwijl de wet duidelijk naar een onderzoek van de gegrondheid en niet van de ontvankelijkheid verwijst. De verzoeker acht artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de datum van de niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag het einde van de “procedure” inhoudt waarbinnen de verzoeker het kwestieuze vonnis van de revolutionaire rechtbank had kunnen neerleggen.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. Naar luid van de laatste zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet moeten de nieuwe gegevens “betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit niets blijkt dat met “procedure” in die zin enkel een procedure ten gronde zou worden bedoeld. De wet maakt ter zake zelf geen onderscheid. Bij het invoeren van de genoemde bepaling was het de bedoeling van de wetgever “te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op een kunstmatige manier verlengt door voor een tweede of volgende keer een aanvraag in te dienen, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangetoond dat hij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling. Het gaat dus om vreemdelingen die vroeger reeds een aanvraag hebben ingediend en die de mogelijkheid hebben gehad om tegen een weigering in beroep te gaan”. (Parl. St. Senaat, 1992-93, nr. 555-1, 9) Hieruit blijkt de bedoeling van de wetgever om misbruiken door het indienen van herhaalde identieke aanvragen na een eerdere negatieve beslissing uit te sluiten, ongeacht of de eerdere aanvraag niet-ontvankelijk dan wel ongegrond is verklaard. Het tweede middel faalt naar recht.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van de artikelen 32 en 34 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) op.

Hij voert aan dat overeenkomstig die bepalingen voor een onderzoek ten gronde van een asielaanvraag eerst nieuwe elementen of bevindingen aan de orde moeten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt en dit voor zover de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de nieuwe elementen of bevindingen niet in het kader van de vorige procedure kon laten gelden. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gaat echter veel verder en de verzoeker wordt te dezen uitgesloten omwille van puur formele redenen. Het vonnis van de revolutionaire rechtbank van Shiraz van 30 september 2009 vormt het sluitstuk ter staving van de initiële asielaanvraag. Al heeft het in se geen betrekking op feiten of situaties die zich na de laatste fase in de procedure hebben voorgedaan, de verzoeker heeft dit stuk pas recent ontvangen zodat hij het nog maar pas kon aanbrengen. De inhoud van het vonnis betreffende het afhakken van ledematen wordt overigens niet betwist.

Het vonnis als nieuw element beantwoordt volgens de verzoeker aan de in artikel 32 en 34 van de Procedurerichtlijn gestelde voorwaarden vermits het om een nieuwe bevinding gaat die de kans op een erkenning als vluchteling aanzienlijk groter maakt, vermits de verzoeker het vonnis pas in september 2011 kreeg en het dus niet eerder kon neerleggen en vermits de regels de toegang tot een nieuwe procedure niet onmogelijk mogen maken noch tot een daadwerkelijke ontzegging of een verregaande inperking van een dergelijke toegang mogen leiden. Bij een richtlijnconforme interpretatie van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou de meervoudige asielaanvraag dus in overweging moeten worden genomen.

De tegenstelling tussen artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de Procedurerichtlijn beweegt de verzoeker ertoe een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te stellen, met name of de in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden conform zijn aan artikel 32 van de Procedurerichtlijn. Bij een bevestigend antwoord stelt de verzoeker de vraag voor of de in

artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden conform zijn aan artikel 34 van de Procedurerichtlijn, nu de toepassing van die voorwaarden de toegang tot een nieuwe asielprocedure onmogelijk maakt en leidt tot de daadwerkelijke ontzegging of verregaande inperking van die toegang.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

12. De verzoeker heeft voor de eerste rechter in een eerste middel de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en “een manifeste beoordelingsfout” opgeworpen. In een tweede middel heeft hij de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, (EVRM) van de algemene zorgvuldigheidsplicht en “een manifeste beoordelingsfout” opgeworpen. De verzoeker heeft dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet de schending van de artikelen 32 en 34 van de Procedurerichtlijn opgeworpen, noch toont hij aan dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was. Waar de verzoeker in de uiteenzetting van zijn eerste middel artikel 32 van de Procedurerichtlijn heeft aangehaald, was dit enkel ter ondersteuning van de voorgehouden schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Artikel 34 van de Procedurerichtlijn heeft hij helemaal niet vermeld voor de eerste rechter.

Een nieuw middel kan niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie worden opgeworpen. Om die reden kan er ook geen prejudiciële vraag over worden gesteld.

13. Op de terechtzitting legt de verzoeker nog een kopie neer van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh e.a. tegen België en hij verwijst in het bijzonder naar punt 91 van dat arrest. De verzoeker heeft de schending van de daarin ter sprake komende artikelen 3 en 13 van het EVRM niet in het verzoekschrift tot cassatie opgeworpen, zodat hij ze op de terechtzitting niet meer op ontvankelijke wijze kan inroepen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen